

Gribbe dræber ikke

Det var bestemt ikke hverken gode råd eller velmenende advarsler, der manglede, før jeg begav mig ud på denne vandretur. Og sandt at sige har jeg heller ikke selv sløset hverken med træningen eller med forberedelserne. Men ikke en eneste – ikke *en* har været så venlig at nævne med et ord, hvad jeg senere kom til at møde på den del af vandreturen, jeg her i mine notater vil kalde det lange, seje midterstykke.

Jeg går stadig og spekulerer på, om fortielsen, hvis der altså er tale om fortielse, var ment som den slags omsorg, der siger: Det vil hun tidsnok opdage. Eller om man har tænkt: Måske hører hun til i den kategori af vandrere, der slet ikke tager notits af den slags. Ja, måske ser hun den knap nok, og så er den ikke værd at nævne med et ord.

Men jeg skal love for, at jeg fik den at se. Om det skyldes min iagttagelsesevne, som andre påstår er temmelig god, eller det har noget med mit følsomme sind at gøre, ved jeg ikke. Men synet af den havde helt konkret nær taget livet

GRIBBE DRÆBER IKKE

af mig. Og det er ikke for meget sagt, at den stadig hænger mig over hovedet som en enerverende magtfaktor.

Nu er det jo sådan, at langt de fleste begivenheder bedst forstås, når de ses i den sammenhæng, de indtræffer. Hvad der overgik mig, er ingen undtagelse. Jeg vil nærmere sige, at det, der gik forud, nok var af afgørende betydning for, at netop denne oplevelse udviklede sig i en så livstruende retning, som tilfældet blev.

Derfor lad mig starte med begyndelsen.

Allerede for to år siden traf jeg den beslutning, at jeg i dette sommerhalvår ville begive mig ud på en vandretur, som var annonceret til at være lidt ud over det almindelige.

Det specielle bestod især af to ting: For det første, at ruten skulle tilbagelægges alene og uden kontakt med omverdenen. For det andet, at længden ikke ville blive opgivet på forhånd. Det sidste betyder, at jeg på nuværende tidspunkt ikke præcis ved, hvor langt jeg er. Måske er jeg ganske nær målet, måske ikke engang halvvejs. Min fornemmelse siger dog, at jeg nok har tilbagelagt lidt over halvdelen og stadig er et sted i den del, jeg kalder det lange, seje midterstykke.

Hvilken af de to ovennævnte faktorer, der tiltrak mest, ved jeg egentlig ikke. Jeg holder meget af samvær med andre mennesker. Men nyder også at være helt mig selv. Fra barnsben husker jeg den fryd, det var at sidde alene på en bakketop. Se ud over landskabet og de vekslende

Bodil Sangill, Gribbe dræber ikke, uddrag af titelnovelle.

GRIBBE DRÆBER IKKE

skyformationer. Sidde mellem svajende græsstrå og gennemtænke noget for derefter at gemme det som drømme, der engang ad åre kunne blive til virkelighed.

Da jeg hørte om denne vandretur, vidste jeg, at det var en af drømmene fra min barndoms bakketop, der kom mig i møde.

Med hensyn til vandreturens ubekendte længde har det altid fascineret mig – *det* med at begive sig ud i noget, man ikke på forhånd helt ved, hvordan udarter sig.

Der kan vel også nævnes andre årsager. Eksempelvis den, at jeg holder af at gå, og i særdeleshed af at gøre det i uberørt natur. Og det var netop, hvad denne oplevelse bød på: En vandring over endeløse vidder, uberørt af menneskehånd – altså lige med undtagelse af de to hænder, der har ryddet den sti, jeg går på. Men mere om det senere.

Forberedelserne og træningen til sådan en tur er både overskuelig og enkel. Man anskaffer sig en rygsæk med god pasform og fylder den med kun det mest nødvendige. Det vil sige: et enmandstelt, sovepose, liggeunderlag, kogegrej, tøj og nogle få personlige ting. Her vil jeg nævne, at jeg valgte en kikkert, en skriveblok (som jeg nu har taget i brug til denne beretning) og en naturfører, dvs. en lille opslagsbog om denne egne fauna og dyreliv.

På træningsturene lægger man desuden noget, der svarer til vægten af den tørkost, man senere skal gå med, oven i rygsækken. For mit vedkommende ca. et halvt kilo.

GRIBBE DRÆBER IKKE

Herefter er det bare at trave derudad, indtil man ubesværet kan vandre 5-6 timer dagligt.

Den tørkost, man får brug for undervejs, er anbragt i depoter langs med ruten. Men den første portion skulle jeg selv tilberede. Man kan variere den på mange måder, hvilket mine smagsløg efter snart flere ugers erfaring kan bevidne.

Til min hjemmelavede portion valgte jeg følgende ingredienser: oksefars, løg, gulerødder, kartofler, rød og grøn peber, porrer og blomkål.

Fremgangsmåden husker jeg stadig. Og jeg citerer: Rodfrugter og grøntsager snittes fint, hvorefter alle ingredienser tørsteiges. Herefter breddes det hele ud på bagepapir og stilles i en 50 grader varm ovn i 24 timer. Så er tørkosten klar til at komme i lufttætte plastposer.

Ikke mere om forberedelserne.

Det sidste døgn tid, før jeg begav mig af sted, blev jeg grebet af den stemning, som de fleste nok kender: At nu er det sidste gang i lange tider, man gør både det ene og det andet: Ligger i en seng, sidder ved et bord, åbner for en vandhane, står under en bruser med rindende varmt vand osv. osv.

Mange strækninger på denne tur kan jeg ikke længere huske. Men hvad der mødte mig på de første fem hundrede meter, har fæstnet sig i min hukommelse, så jeg til enhver tid vil kunne fremkalde hele sceneriet og endda mærke det sansesus, der ramte mig fra alle verdenshjørner.

Bodil Sangill, Gribbe dræber ikke, uddrag at titelnovelle.

GRIBBE DRÆBER IKKE

Bakkedrag i grønne, gule og brune nuancer lå hen-slængt, så langt øjet rakte. Som en hjord af hvilende dyre-rygge, der ikke kunne tælles. Eller nærmere som et spraglet tæppe i bløde folder, der stak kanten ind under mine fødder og bød mig betræde sig kilometervis ud i det fjerne. Større og mindre søer lå som glatslebne sten og tyngede ned i landskabet, som skulle de forhindre det gigantiske tæppe i at svæve nogen steder.

Og ovenover en himmel af en dimension, hvor selv den bedste sammenligning ville krympe sig af utilstrækkelighed. Et blåt hvælv overstrøet med lette skyer udgjorde en slags hvid spejling af jordens overflade. Som et lag på lag-billede. Bakker nede, bakker oppe, så langt mit syn på nogen måde kunne indfange det.

Hvis frihed kan udmåles i rumligt udsyn, stod jeg her ansigt til ansigt med den største af slagsen, jeg endnu havde mødt.

Mine veltrænede ben tog begærligt det ene skridt efter det andet. Hvis jeg havde været et barn (og uden oppakning), ville jeg have løbet og sprunget hen ad den smalle sti. Men som voksen besidder jeg den der følelse af, at jeg sikkert stadig kunne ses fra vinduerne i det hvide stenhus, som jeg netop havde forladt.

Men at mit hjerte løb og sprang, er ikke for meget sagt. Det frydede sig på en måde, som jeg kun kan sammenligne med en flok kalve, der efter en lang vinter i en snæver kalvebås ved forårstide slippes ud på en saftig-grøn eng.

GRIBBE DRÆBER IKKE

Disse overmodige spring, udført af vinterstive kalveben, lader ingen i tvivl om, at der her er tale om en lykke, der kræver et kropsligt udtryk.

Altså medbringende rygsæk og med vandrestøvler på fødderne overlod jeg til mit hjerte om at juble og danse heroppe på verdens tag, hvor de hviddunede skyer hang så lavt, at det trak i mine arme og hænder efter at strække sig op og røre ved dem og måske oven i købet skubbe lidt rundt på dem efter behag.

Længst mod øst blev bakkerne afløst af skove. Og mod vest blev mit udsyn stoppet af en række blå bjerge. Mit mål lå (og ligger stadig) et sted i nordlig retning, bag jeg ved ikke hvilket bakkedrag.

Da jeg efter nogen tids vandring så mig tilbage, havde en kantet og klippefyldt bakkeskråning på det grundigste lagt sig imellem mig og stenhuset. Det var her på dette sted, jeg følte, at vandreturen for alvor begyndte.

Jeg havde overskredet en grænse mellem før og nu. Gået som fra en verdensdel til en anden. Skiftet fra den gamle, kendte livsform til en ny. Jeg gav helt og fuldt slip for at tage dette nye land i besiddelse. Livet lå nu foran og kun foran, og jeg tog det ene skridt efter det andet ud i det.

Mens hjertet stadig jublede over, hvad øjnene så, begyndte jeg også at lægge mærke til stilheden. På en måde kan man sige, at den var lige så stor som det vældige rum, jeg havde fået at vandre i.

Bodil Sangill, Gribbe dræber ikke, uddrag at titelnovelle.

GRIBBE DRÆBER IKKE

Nogle mennesker, ved jeg, har svært ved at forlige sig med stilheden. Eller det tager dem i det mindste nogen tid at vænne sig til den. Sådan havde jeg det ikke. Stilheden var min ven fra første skridt. En stor, god ven, der favnede mig fra alle sider. Måske var det derfor, at de lyde, jeg senere fik at høre, krøb ned ad min ryggrad som noget ondt og uhyggeligt magtfuldt.

Men som sagt, fra den første dag kom stilheden mig i møde som en glæde oven i alt det andet.

Efterhånden lærte jeg dog også at sætte pris på vindens hvissen i de forskellige græsarter. Og på bølgeskvulpen, der i perioder med blæst kunne høres fra en af de større søer i det fjerne. Med kikkerten kunne jeg følge bræmmen af de hvide skumtoppe, der ramte stenene ved søbredden, – og undres over de forsinkede skvulpelyde, et fænomen der på endnu en måde understregede denne naturs rummelighed.

Mine ørs største fryd blev dog uden sammenligning bækkens rislen og klukken. Trofast løb den småsnakkende gennem landskabet mod nord. Som en glitrende sølvtråd viste den vejen, mens den lokkede og kaldte.

Inden længe opdagede jeg, at stien i det store og hele fulgte denne bæk. Nogle dage næsten side om side. Andre dage, især da jeg nåede, hvad jeg som sagt oplever som det lange, seje midterstykke, snoede stien sig et godt stykke væk fra bækken, enten på grund af sumpede steder eller på strækninger med klipper og skovkrat. Men aldrig længere

GRIBBE DRÆBER IKKE

bort, end at jeg, hvis jeg stod stille, kunne høre bækkens små kommentarer.

Stien, jeg gik ad, var som sagt ikke særlig bred. På varme dage, hvor jeg foretrak at gå i shorts, daskede græsstråene fra begge sider ind over mine ben. De modne frø dryssede ned og satte sig i strømper, støvlekant og snørebånd. Utalige er de bitte små frø, jeg har siddet og pillet ud, mens vandet kom i kog til aftensmåltidet.

På lange strækninger kunne stien være temmelig stenet. Men forbavsende hurtigt lærer man, med blot et øjekast, at udvælge sig trædesten i passende størrelse og afstand. Og ikke mindst sten med den rette hældning, så man ikke vipper om og forstøver anklen, hvilket var en af de ting, jeg var blevet grundigt advaret imod.

De steder, jeg udviste størst forsigtighed, var dog, når stien gik gennem sumpede områder, og fødderne måtte tage til takke med nogle sjuppende græstuer. Da trak jeg maven ind og sprang med lette skridt i håb om, at de runde, vandfyldte græsknolde ikke nåede at registrere, at jeg havde været der. Samtidig skal det siges, at dér, hvor bækken på regnvejrsdage for alvor løb over sine bredder, var der ikke sparet på gode, flade trædesten.

Nej, hvad stiens fremkommelighed angår, har der ikke været noget at klage over.

Altså, de første mange dage på denne vandretur gik jeg som i et brus af glæde. Mine benmuskler var energibundter, der knap var til at styre. Her kunne jeg for alvor

Bodil Sangill, Gribbe dræber ikke, uddrag at titelnovelle.

GRIBBE DRÆBER IKKE

bruge mig selv fuldt ud. Jeg var min egen herre. Bestemte selv, hvornår det var tid at spise og drikke og til at finde et egnet sted som teltplads for natten.

Morgen efter morgen slog jeg teltdugen til side med arbejdshungeren sitrende i kroppen, ivrig efter – uanset vind og vejr – at indtage dagens terræn. Og vel at mærke efter at gøre det i et tempo, der til stadighed udviklede sig til det bedre.

Når jeg om aftenen krøb i soveposen, var det med en følelse af, at dagen var lykkedes. Mit tempo var ovenud godt. Måske skulle det vise sig, at det lå blandt de allerbedste, når jeg en dag nåede til vejs ende.

Samtidig overraskede landskabet mig ustandseligt med nye former og farvekombinationer. Især på dage med veksellende skydække opstod en helt speciel stemning i det vældige rum. Solskinnet faldt som en projektør og forvandlede afgrænsede områder i landskabet ved at kaldte farverne frem i stærke, friske, gulgrønne nuancer. Paradispletter, kaldte jeg dem. På dage med kraftig vind sejlede pletterne hen over landskabet. Se her, se her, og se så lige her!

Ikke så sjældent blev jeg indfanget i sådan en paradisplet. Dens varme skyllede ned over mig. Den fik mig til i en fart at skubbe hatten med dens gode, brede skygge længere ned i panden og lokkede dernæst smilet frem i mit ansigt. At vandre i sådan en solbeskinnet plet fremkaldte dybe længsler i mit sind. Længsler efter at kunne vandre på

GRIBBE DRÆBER IKKE

denne måde, i denne temperatur, i dette landskab, i denne brusende glæde og i dette ubesværede tempo, altid.

Som smagsstoffer til mit drikkevand havde jeg i det hvide stenhus haft mulighed for at vælge mellem otte – ti forskellige slags. Poser i lange rækker fyldt med små tabletter hang på et stativ og fristede. Jeg begrænsede mig til to slags: appelsin og hindbær. Og inden mange dage var det blevet til fast rutine, at den friske appelsinsmag blev brugt om formiddagen, mens den blide hindbærsmag var med til at forsøde mine eftermiddage.

Præcis hvornår – på hvilken dag eller i hvilken uge – omskiftelserne begyndte at indfinde sig, husker jeg ikke. Kun dette, at der var morgener, hvor jeg vågnede tung i hovedet og med en smule stivhed i benene. Og at der var øjeblikke (muligvis sammenfaldende), hvor jeg opfattede landskabet på en noget anderledes måde, end jeg hidtil havde gjort.

Her er ikke andet end bakker, kunne jeg for eksempel tænke. Eller: Den ene bakke ligner den anden.

Efterhånden travede jeg oftere og oftere af sted med en følelse af, at det hele var gentagelser af noget, jeg havde set så uendelig mange gange før. Selv de hvide trædesten lignede nogle, jeg allerede havde betrådt. Der kom ligesom noget rullebåndsaftigt ind over stien. Man gik og gik og kom ingen vegne.

Alle teltpladser lignede stort set også hinanden. Det var ren rutine at slå lejr og pakke sammen. Aften efter aften

Bodil Sangill, Gribbe dræber ikke, uddrag at titelnovelle.

GRIBBE DRÆBER IKKE

sad jeg og ventede på, at vandet kom i kog, for dernæst at se den letflydende tørkost svømme rundt i gryden igen og igen.

Gid jeg i det mindste havde snuppet nogle flere forskellige poser med smagsstoffer til vandet, tænkte jeg. Hvad ville jeg ikke have givet for smagen af citron eller jordbær.

Her sker ingenting, sukkede jeg en aften, mens jeg lå på ryggen med hænderne flettet under nakken og så op på de altid drivende skyer.

Jeg var begyndt at komme i stor vildrede med mig selv.

Hvad trasker du egentlig rundt efter på denne her sti? kunne jeg spørge.

Hvad havde jeg forestillet mig? Bestemt ikke det her.

At en hed drøm så hurtigt kunne blive tømt for positive følelser for derefter at blive omdannet til noget, der lugtede af permanent træthed, var mig ubegribeligt.

Helt seriøst gav jeg mig til at regne på, hvor mange dage det ville tage at gå samme vej tilbage.

Jeg overvejede tilmed at forlade stien og i stedet tage bestik efter de blå bjerge. Den udvej havde adskillige andre taget før mig, vidste jeg. Hvis blot man fyldte vanddunken, kunne man nå en af slugterne gennem bjergkæden med en enkelt overnatning undervejs. Og på den anden side af bjergene gik bussen morgen, middag og aften.

Du gør det ikke, sagde jeg temmelig højt til mig selv og skridtede videre ad stien mod nord. Jeg havde virkelig ikke

GRIBBE DRÆBER IKKE

gjort alle disse forberedelser for blot at give op på halvvejen, eller hvor langt det nu var, jeg var kommet.

Med ét gik det op for mig, hvad det vil sige ikke at ane, hvor langt man er i et forløb. Havde jeg blot kunnet regne ud, hvor mange vandredage jeg havde tilbage, ville jeg for længst have udformet et nedtællingssystem. For eksempel have tegnet kasser her bag i min skriveblok, som jeg hver aften kunne glæde mig over at udfylde – en efter en – med blomster eller sådan noget.

Nej, bussen bag de blå bjerge skulle ikke få mig som passager. Her var kun én vej frem: ad stien mod nord.

Altså, de følgende dage travede jeg af sted som en trofast arbejdshest, der havde i sinde at gå, indtil den segnede. Stien skræbede hæst mod støvlesålerne. Jeg gik foroverbøjet som et træ, der havde fået vestenvinden i nakken hele sit liv. Landskabet så jeg ikke meget til, kun hvad der lå af sten foran mine fødder.

Hvis nogen havde set mig, kan jeg ikke fortænke dem i at mene, det var et trøstesløst syn, de fik.

Ingen ville få den tanke, at det var nu, man skulle tage kameraet frem for at sikre sig forsidemotivet til reklamefolderen for vandrelivet.

Jeg indrømmer åbent og ærligt, at jeg vandrede ikke, som en vandringsmand bør vandre.

Og da var det, den kom!